

Juli Alandes

Escriptor

«Jo tenia molt clar que el narrador de la meua història havia de ser un personatge culte, i fer un Mosso d'Esquadra així no és estadísticament probable, però sí que pot ser possible, i vaig posar-m'hi»

Som un escriptor molt despreocupat

Text: **Sebastià Bennasar**
Foto: **Carles Domènec**

Juli Alandes acaba d'irrompre amb força en el panorama de la novel·la negra catalana portant sota el braç la novel·la *El crepuscle dels afortunats* (La Magrana), que va quedar finalista del premi Crims de Tinta el 2009 (en realitat hi ha qui diu que hauria d'haver guanyat...). Publicat per La Magrana just abans de l'estiu, el llibre ha anat guanyant a poc a poc la confiança dels lectors i s'ha destapat com una de les revelacions de la temporada editorial. Alandes és un professor d'història d'institut que confia en el ritme pausat tant de la seva creació com de la seva conversa, però promet continuar el camí.

Com va néixer *El Crepuscle dels afortunats*?

Feia temps que em venia molt de gust fer una novel·la negra. Ja havia escrit un llibre de relats (*Àcrates!*) i una novel·la juvenil (*Ultramar*), i com que estàvem en plena eclosió de les nostres glòries urbanístiques m'hi vaig posar, però per ventura tenia massa intencions, i massa ambicions, perquè també volia trobar l'assassinat perfecte i ho vaig deixar córrer; però uns anys després la vaig reprendre i en dues setmanes vaig fer tot el que no havia fet en tres anys, i així la vaig rematar.

I vau presentar-la al premi ...

Sí, però va ser una pura casualitat; vaig veure que existia el premi i m'hi vaig presentar

«La nostra llengua està ben viva. Potser és un llenguatge més ric i concentrat que el que empraria un llaurador de veritat, però no deixa de tenir un toc realista; sobretot és una llengua que no apareix als mitjans, on l'estàndard progressa, mentre que certes modalitats van al darrere»

sense cap esperança, a provar sort. Jo som un escriptor molt despreocupat, fa més de vint anys que escric però mai no m'he preocupat gaire de la publicació, sinó que la meua principal preocupació ha estat escriure, i ara estic escrivint una altra novel·la negra que espero que acabaré, però publicar no havia estat mai la meua principal preocupació.

Així i tot, heu aconseguit crear un personatge memorable en el vostre Mosso d'Esquadra...

Jo tenia molt clar que el narrador de la meua història havia de ser un personatge culte, i fer un Mosso d'Esquadra així no és estadísticament probable, però sí que pot ser possible, i vaig posar-m'hi. Jo sóc llicenciat en Geografia i Història i en el meu

camp hi ha gent que treballa de tot, així que a ell el vaig fer estudiant de Filosofia, perquè és segur que hi ha policies que han estudiat Filosofia, perquè fins i tot hi ha un ciclista professional que ho ha fet. I per això hi ha un protagonista que té estudis i cultura, cosa que permet un contrast entre el protagonista, el narrador i la realitat que els envolta. Buscava un policia diferent per sortir dels tòpics.

En canvi, els dolents de la pel·lícula no tenen gaire estimació ni a la cultura ni a la intel·ligència...

El problema és que si hi ha dolents intel·ligents i als quals els agrada la cultura en aquest país no han aparegut, i els del meu llibre són molt més cultes i intel·ligents que els de debò, que no es caracteritzen per la cultura, sinó pel fet d'odiar-la. El dolent intel·lectual és l'encarnació del mal a moltes obres, però aquí afortunadament no existeix, i l'assassinat és molt més sòrdid i més de misèries, però molt més realista, perquè en els darrers temps la quantitat d'hereus d'un nazi que acaben de dolents no és gaire realista. A més a més, jo volia que a la novel·la no hi hagués cap referència històrica, i per això tot s'ha de buscar en el present i en la responsabilitat actual dels actes, que sovint apareix de manera difosa.

Així mateix, heu fet una feina important i notable de recuperació lingüística...

És que la nostra llengua està ben viva. Potser és un llenguatge més ric i concentrat que no el que empraria un llaurador de veritat, per exemple, però no deixa de tenir un toc realista i sobretot és una llengua que no apareix als mitjans de comunicació, on hi ha un estàndard que progressa mentre que certes modalitats van al darrere. Aquesta llengua existeix, i aquest llenguatge es mantenia perquè l'escolarització no era universal, i ara està desapareixent perquè aquestes activitats també ho estan fent.

És una novel·la de mosaic del País Valencià i de la seva destrucció?

Sí que és una mica un mosaic, però jo el que volia era fer un retrat del canvi que està acabant amb un model molt concret de viure en aquesta terra i per això he hagut de buscar el personatge que sigui un observador que ve de fora.